

Sygn. akt II CSK 600/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi Banku [...] - Spółki Akcyjnej w W.
przy uczestnictwie Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowo - Usługowego "D."
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o uchylenie wyroku sądu polubownego (Arbitrażowego)
przy Związku Banków Polskich w W.
z dnia 14 czerwca 2011 r.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej skarżącego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 marca 2013 r.

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. na rzecz "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 września 2012 r., którym oddalona została jego skarga o uchylenie wyroku Sądu Polubownego (Arbitrażowego) przy Związku Banków Polskich w W. z dnia 14 czerwca 2011 r.

W skardze kasacyjnej Bank [...] powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcia jej do rozpoznania, przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne skarżący sformułował w postaci pytań: „czy okoliczności dotyczące niezależności arbitra mają charakter okoliczności subiektywnych czy raczej obiektywnych”, „czy można wywodzić, że brak podniesienia przez stronę w postępowaniu arbitrażowym wątpliwości co do niezależności arbitra ma wpływ na ocenę istnienia obiektywnej okoliczności stanowiącej o braku niezależności arbitra”. Potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości skarżący odniósł do art. 1193 względem art. 1174 § 1 i art. 1176 § 3 k.p.c. w celu wyjaśnienia wzajemnych relacji pomiędzy nimi, odwołał się również do związanego ze wskazanymi zagadnieniami znaczenia rozstrzygnięcia podniesionych wątpliwości. Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawia oczywista zasadność jej podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie

zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie odpowiadają wskazanym wymaganiom. Poruszone w nich kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas problemów. Odnoszą się do wyrwanych z kontekstu fragmentów uzasadnienia Sądu drugiej instancji, nie wskazują związku z dokonaną całościowo oceną instytucji bezstronności i niezależności arbitra; zostały osadzone w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Stanowią element polemiki z zaskarżonym orzeczeniem.

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Na spełnienie tych wymagań nie wskazuje wniosek skarżącego. Przepisy art. 1176 § 3 i art. 1193 k.p.c. nie mają zastosowania w sprawie. Obowiązek objęty art. 1174 § 1 k.p.c. był przedmiotem oceny; zakres jego zastosowania nie budził wątpliwości.

Jednolicie przyjmuje się, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie miała miejsca nieważność postępowania, która Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego.